

Legenda i historia kościoła w Warszawicach

Wieść gminna niesie, że parafia w Warszawicach zawdzięcza swoje istnienie mieszkańcom tej wsi, którzy w jedną noc rozebrali drewniany kościół w Radwankowie i jego modrzewiowe bale przewieźli w miejsce, gdzie stoi do dziś

W XVII w. kościółowi położonemu w Radwanowie, na skarpie wiślanej, groziło podmywanie przez rzekę. W obawie przed zniszczeniem świątyni, władze kościelne postanowiły przenieść budynek. Ale ponieważ jednocześnie Warszawice i Wysocznyn ubiegały się o prawo wzniesienia kościoła w swojej miejscowości, postanowiono wydać pozwolenie na budowę tej społeczności, której uda się sprawne rozebranie kościoła i przewiezienie wszystkich jej elementów w nowe miejsce, gdzie mógłby bezpiecznie stanąć Dom Boży. Mieszkańcy Warszawic i okolicy w ciągu jednej nocy rozebrali świątynię i przewieźli do siebie modrzewiowe bale, z których była zbudowana. To dzięki nim mamy dziś parafię w Warszawicach, a nie w Wysocznynie. Tak głosi legenda.

Ucieczka przed Wisłą

Historia ukazuje nam jednak nieco inny obraz. Na początku istnienia wsi, czyli w czasach piastowskich, Warszawice należeć mogły do parafii w Górze Kalwarii, gdyż biskup poznański Boguś, zakładając tam kościół uposażył go w dziesięcinę z Warszawic. W 1300 r. wybudowano parafię i kościół w Osiecku, do której od tego czasu mogły być przydzielone Warszawice. W roku 1411 zbudowano kościół w miejscowości Radwanków Królewski, gdzie stał on kolejne 325 lat. W 1736r. Świątynię przeniesiono do wyżej położonych Warszawic, gdyż kościół w Radwankowie był zagrożony wskutek podmywania brzegu przez Wisłę. Budowę nowego kościoła ufundowali Marszałek Wielki Koronny, Franciszek Bieliński wraz z małżonką. Pamiątką po tym wydarzeniu jest tablica erekcyjna znajdująca się pod chórem.

Po upadku I Rzeczypospolitej, w kraju nastąpiły zmiany administracyjne. Parafia Warszawice należała kolejno do diecezji krakowskiej, lubelskiej, janowskiej, aż w końcu do siedleckiej.

Modrzewiowe arcydzieło

Pierwszym proboszczem parafii był ksiądz Jan Rokicki, obecnie funkcję tę sprawuje ksiądz Jerzy Domański, znany jako bardzo dobry gospodarz.

Kościół parafialny w Warszawicach jest jednym z nielicznych kościołów drewnianych w zachodniej, nadwiślańskiej części Diecezji Siedleckiej. Został wzniesiony na planie prostokąta. Całość pokrywa dwuspadowy dach. Kościół ma konstrukcję zębową, wzmocnioną lisicami, oszalowaną. Na dachu, nad prezbiterium góruje wieża, wzniesiona w 2002 r., widoczna ze wszystkich stron, nawet z dużej odległości. Od strony południowej pod tympanonem, na środku ściany frontальной, znajduje się wejście do kościoła.

Wnętrze jest trójnawowe, a nawa główna oddzielona jest od bocznych dwoma parami słupów. W lewym bocznym ołtarzu znajduje się gotycka rzeźba Madonny z Dzieciątkiem z 1370-80 r. Rzeźba ma około 80 cm wysokości. To drewniana, polichromowana figurka. Należy do „Pięknych Madonn”, gdyż przedstawia Matkę Boską jako piękną, młodą dziewczynę. Twarz Maryi jest zamyślona. Oczy jej i Dzieciątko spoglądają w tę samą stronę. Bogurodzicę okrywa złota szata, kolor dominujący w rzeźbie, symbol władzy i boskości. W lewym ręku trzyma Ona Jezusa, prawą wyciąga do przodu, w geście błogosławieństwa. Obie postacie uśmiechają się.

Na belce tęczącej umieszczony jest krucyfik, z rzeźbą umęczonego Chrystusa, pochodzący z poł. XVIII w., który jest elementem dekoracyjnym i architektonicznym. Jego pionowa belka wspiera strop. Ciało Chrystusa ma jasny kolor, głowę zwieszoną ma na prawe ramię, a prawa noga przesunięta jest ku lewej. Biodra Jezusa przepasane są złotą szatą. Po ciele spływają strużki krwi. Na poziomej belce umieszczone są jeszcze rzeźby trzech kobiet, które wpatrują się w Chrystusa, spojrzeniem pełnym cierpienia, pogrążone są w modlitwie. Wszystkie figurki zostały ostatnio odnowione.

Wnętrze pełne symboli

Ołtarz główny w części centralnej zajmuje obraz Matki Boskiej Częstochowskiej. Skrzydła boczne tworzą zamknięte łukiem bramy, a cały ołtarz przypomina „model” budowli kościoła. W ołtarzu głównym umieszczone są również dwie późnorennesansowe kolumny z XVII w., pochodzące ze zniszczonego ołtarza.

Po lewej stronie nawy głównej, na ścianie znajduje się barokowa chrzcielnica z XVIII w.

Strop Świątyni jest belkowy, drewniany. W rogach umieszczono portrety czterech Apostołów wraz z symbolami:

Św. Marek z lwem – symbol „pana przyrody”

Św. Łukasz z bykiem symbol przejścia między niebem, a ziemią

Św. Jan z orłem – symbol niebiańskiego posłańca

Św. Mateusz z aniołem – symbol „Niewidzialnego” łącznika między źródłem, a osobą doświadczającą objawienia.

Chór jest szeroki na 3 nawy, z organami z 1852 r. w części centralnej. Organy zdobione są motywami roślinnymi, złożonymi ornamentami.

Do kościoła prowadzi dzwonnica z 1908 r, odremontowana w setną rocznicę istnienia.

Sylwia Serafin